

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2022. Θ' ΛΟΥΚΑ

*Προεόρτια των εισοδίων της Θεοτόκου.
Γρηγορίου Δεκαπολίτου οσίου, Πρόκλου
Κωνσταντινουπόλεως
έτος 15^ο Τεύχος 677*

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ.12,16-21)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Άφρον ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, ά δε ητοίμασας τίνι έσται;» (Λουκ.12,20).

Αφορμή για να μας ειπεί ο Κύριος την παραβολή του άφρονος πλουσίου, την πήρε από τη διαφωνία δυο αδελφών, που διαφωνούσαν για τη διανομή της πατρικής περιουσίας. Ο

ένας από αυτούς πλησίασε τον Κύριο και τον παρακάλεσε να μεσολαβήσει για να μοιρασθεί η κληρονομιά δίκαια: « είπε δε τις αυτώ εκ του όχλου, διδάσκαλε, ειπέ τω αδελφώ μου μερίσασθαι την κληρονομίαν μετέμού»(Λουκ.12,13). Φυσικά ο Κύριος αρνήθηκε να αναμειχθεί σε ένα τέτοιο θέμα, ξένο προς την αποστολή Του. Με σκληρά λόγια τους είπε πως κανείς δεν Τον διόρισε δικαστή για να επιλύσει τη διαφορά τους. Είπε προς τα δυο αδέλφια: «είπε δε προς αυτούς, οράτε και φυλάσσεσθαι από πάσης πλεονεξίας, ότι ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εστίν εκ των υπάρχόντων αυτού»(Λουκ.12,15). Δηλαδή, προσέχετε και να προφυλάγεστε από κάθε είδος πλεονεξίας, γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα περισσά

πλούτη, ούτε τα υπάρχοντά του του εξασφαλίζουν μακροζωία και ευχάριστη ζωή.

Πάθος αποκρουστικό για τον άνθρωπο είναι η πλεονεξία. Ο απόστολος Παύλος την αποκαλεί **«είδωλο λατρείας»**(Α΄ Τιμ.6,10). Αφορμή λοιπόν, πήρε ο Κύριος την πλεονεξία των δύο κληρονόμων και για να δείξει τις κακές συνέπειες της πλεονεξίας, διηγήθηκε την παραβολή του άφρονος πλουσίου. Άφρονα ονομάζει, δηλαδή άμυαλο, τον πλούσιο της παραβολής. Γιατί όμως; Πού έγκειται η αφροσύνη του; Αξίζει να δούμε, λοιπόν, σήμερα γιατί η επιδίωξη πολλών αγαθών, η πλεονεξία κατά τον Κύριο είναι αφροσύνη. Πρώτο, διότι γεμίζει με άγχος και αγωνία τον άνθρωπο. Αυτοί που ενδιαφέρονται μόνο για υλικά αγαθά, νομίζουν ότι με τον τρόπο αυτό χαίρονται τη ζωή τους. Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική.

Ας δούμε τον πλούσιο της παραβολής. Η πλούσια σοδειά του του δημιούργησε βασανιστικές σκέψεις: **« και διελογίζετο εν εαυτώ λέγων, τι ποιήσω, ότι ουκ έχω πού συνάξω τους καρπούς μου;»** (Λουκ.12,17). Και η πλεονεξία του τον οδήγησε σε μια απόφαση που τον περιέπλεξε σε μεγαλύτερες περιπέτειες. **« καθελών μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω»**(Λουκ.12,18). Κοιτάξτε τον! Δεν πιστεύει στο Θεό. Δεν αισθάνεται την παρουσία Του, δε ζητά τη βοήθειά Του. Πιστεύει μόνο στα αγαθά του, στα πλούτη του και τα υπάρχοντά του. Πιστεύει μόνο στον εαυτό του και στις ικανότητές του. Αγνοώντας το Θεό, επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στα αγαθά του μόνο. Τί θα κάνει, πώς θα τα συγκεντρώσει, πού θα τα αποθηκεύσει. Ξεχνά πως η ψυχή, την οποία μόνο στον άνθρωπο έχει χαρίσει ο Θεός είναι πνεύμα και δε χορταίνει με υλικά αγαθά. Ακόμη αδυνατεί να δει τα αγαθά σαν δώρο του Θεού. Να δει ότι Εκείνος έδωσε τις ευνοϊκές συνθήκες, τον ήλιο, τη βροχή κι έτσι είχε μεγάλη καρποφορία.

Αλλά το ίδιο δε συμβαίνει και σήμερα; Πόσοι και πόσοι μέσα στην αφροσύνη του πλούτου, όταν υπάρχει ή της αχόρταγης δίψας του, όταν δεν τον έχουμε, δε λησμονούμε το Θεό; Δεύτερο γιατί ο άνθρωπος λησμόνησε το θάνατο. Οι υλιστές εκείνο που κατεξοχήν φανερώνει την αφροσύνη τους είναι η πεποίθηση ότι τα πλούτη θα τα έχουν διαρκώς μαζί τους, το θάνατο ούτε καν τον σκέπτονται. Και τότε έρχεται το αδυσώπητο ερώτημα από το στόμα του Κυρίου: **«Άφρον τούτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, ά δε ητήμασας τίνι έσται;»**(Λουκ.12,20). Όταν πεθάνουμε, τίποτα δεν

μπορούμε να πάρουμε μαζί μας. Δεν είναι αφροσύνη να αγωνιούμε και να κοπιάζουμε για πράγματα που είναι επίγεια και φθαρτά; Τρίτο γιατί μέσα στον παραλογισμό του, στον οποίο τον οδήγησε η πλεονεξία του, ξέχασε ότι άνθρωπος δεν έχει σκοπό να τρώει και να πίνει, τρώει και πίνει για να συντηρείται και να πραγματοποιεί τους ιερούς σκοπούς που έθεσε στη ζωή του ο Δημιουργός. Εξαιτίας του υλισμού του λησμόνησε ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό. Λησμόνησε ότι η ψυχή έχει πνευματική υπόσταση και ότι δεν μπορούν τα υλικά πράγματα να τη θρέψουν και να την ευχαριστήσουν.

Είναι τόσο παράλογη η αυτοπεποίθησή του, ώστε να νομίζει ότι εξουσιάζει τον αδήριτο χρόνο. Ξεχνά πόσο σύντομη είναι η ζωή. Πόσο γρήγορα κυλά ο χρόνος. Αλλά, αδελφοί μου, πόσοι και πόσοι από μας δεν ολισθαίνουμε σε αυτόν τον παραλογισμό της πλεονεξίας του πλουσίου της παραβολής; Για πόσους ανθρώπους το νόημα της ζωής βρίσκεται στο στομάχι; Τι θα φάνε και τι θα πιούν και πώς θα διασκεδάσουν; Κηρύσσουμε σε ανυπαρξία την ψυχή; Σκοτώνουμε τη συνείδησή μας και παραδινόμαστε αμαχητί στην ύλη και τη φθορά. Και το πιο τραγικό είναι τόσοσ ο παραλογισμός, η αφροσύνη, που ξεχνάμε πόσο πρόσκαιρη, πόσο μάταιη, πόσο απατηλή είναι η επίγεια ζωή μας και ξεγελιόμαστε σε τέτοιο βαθμό που λησμονούμε κι αυτήν την πραγματικότητα του θανάτου.

Το θέμα, λοιπόν, είναι εξόχως ενδιαφέρον και επίκαιρο, βρίσκεται στο κέντρο της ζωής όλων σχεδόν των ανθρώπων από παλιά μέχρι σήμερα. Όλοι επιδιώκουν να πλουτίσουν με κάθε τρόπο θεμιτό ή αθέμιτο. Ο πλούτος και η θυγατέρα του η πλεονεξία είναι σημεία ένδειξης της θεϊκής γενναιοδωρίας. Εξασφαλίζει ιδιαίτερα μια πολύτιμη ανεξαρτησία. Με τον πλούτο και τα αγαθά συνάπτει ο άνθρωπος χρήσιμες φιλίες και αξιόλογες αρετές π.χ. : επιμέλεια, οξύνοια, ρεαλισμό, τόλμη και σωφροσύνη. Είναι, επομένως, ο πλούτος ένα αγαθό σχετικό και δευτερεύον. Από τον Κύριό μας ποτέ δεν παρουσιάστηκε ως το καλύτερο απ' όλα. Αντίθετα ο Ιησούς Χριστός παρουσίασε τη βασιλεία των ουρανών, σαν ανεκτίμητο θησαυρό, που αξίζει να θυσιάσει κανείς γι' αυτόν όλα τα αγαθά και τα πλούτη του. Ο πλούτος, αδελφοί μου, είναι δωρεά του Θεού. Ο Θεός δεν παύει να υπόσχεται στους εκλεκτούς Του την πληρότητα της ζωής. Ο πλούτος μαζί με άλλες θεϊκές δωρεές αποτελεί μέρος της ικανοποίησης της ζωής. Δεν είναι όμως τα υλικά πλούτη μόνο με τα οποία μας γεμίζει ο Θεός, αλλά και τα πλούτη της **«Χάριτος και**

της χρηστότητας» Αυτού. Τα πλούτη της αγάπης του Θεού είναι άλλης τάξεως από τα εγκόσμια πλούτη. Όλα και τα πρώτα υλικά αγαθά και τα δεύτερα τα πνευματικά αγαθά προέρχονται από την ίδια θεϊκή γενναιοδωρία.

Στο σημείο αυτό, νομίζω πως βρίσκεται η ουσία του θέματός μας. Γι' αυτό πρέπει να προσέξουμε δύο έννοιες, οι οποίες είναι βασικές για να κατανοήσουμε τη διδασκαλία του Κυρίου μας, περί πλούτου και πλεονεξίας. Η πρώτη αφορά τη σχέση των υλικών αγαθών με την αιώνια ζωή. Ενώ ο πλούτος είναι εγκόσμιο αγαθό δευτερεύον και σχετικό για τη ζωή του ανθρώπου, αν χρησιμοποιηθεί καλώς από τους κατόχους του, γίνεται πηγή ευλογίας και θεϊκής δόξας. Πώς; Με τη διάθεσή του, με την ελεημοσύνη, ο πλούσιος που μοιράζει στους φτωχούς τα αγαθά του, αντί να γκρεμίζει τις αποθήκες του για να τον αποθηκεύσει, σαν τον άφρονα της παραβολής, μιμείται το γενναιόδωρο Κύριο.

Γι' αυτό και ο Θεός υπόσχεται τιμές **«υιού»** Υψίστου. Σε αυτή τη βάση στηρίζεται η εντολή της ελεημοσύνης. Ο πραγματικός πλούτος είναι τελικά, όχι ο πλούτος που κατέχει κανείς, που θησαυρίζει για τον εαυτό του, αλλά ο πλούτος που δίνει κανείς για να πλουτίσει για το Θεό. Πραγματικός πλούτος είναι η δωρεά που γίνεται από τον πλούσιο στο φτωχό, για ενωθούν και οι δυο μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, απολαμβάνοντας την αγάπη του Θεού. Αγαπητοί μου, πολλές σκέψεις σας παρουσίασα πάνω στην σημερινή παραβολή του Κυρίου, γιατί πιστεύω πως κάθε παραβολή του Χριστού είναι ένας θησαυρός σκέψεων και γνώσεων για την παρούσα και τη μέλλουσα ζωή.

Ας τελειώσουμε επιστρέφοντας στον άφρονα πλούσιο: **« ούτως ο θησαυρίζων εαυτώ και μη εις Θεόν πλουτών»**(Λουκ.12,21). Με τα λόγια αυτά ο Κύριος επισφραγίζει την παραβολή Του. Δηλαδή, αυτό θα είναι το τέλος κι εκείνου που θησαυρίζει για τον εαυτό του, για να απολαμβάνει αυτός και μόνο εγωιστικά τα αγαθά της ζωής και δεν πλουτίζει σε πνευματικούς θησαυρούς, έργα αγάπης, στα οποία ευαρεστείται ο Θεός, πέρα από τη θεωρία του κέρδους και την καταναλωτική μανία, υπάρχει ο πλούτος του ουρανού. Πέρα από την ευμάρεια, υπάρχει η ζωή του Χριστού. Πέρα από τον εαυτό μας, υπάρχουν οι άλλοι, παιδιά κι αυτοί του Θεού, αδέρφια μας. Ο πλούσιος της σημερινής παραβολής, μέσα στην αφροσύνη της πλεονεξίας, όλα αυτά τα ξέχασε. **Εμείς τι κάνουμε; Μήπως τον ακολουθούμε; ΑΜΗΝ.**